Ujednáním takovým podrobuje se užívatel veř. komunikace právě z důvodu tohoto pžívání povinnosti příspěvkové a není příčiny — jak nss již v nál. Boh. A. 884/21 vyložil — neuznávati právních účinků, jež obě strany ujednání toto uzavírající zamýšlely. Dovolává-li se stížnost proti tomu ustanovení § 287 o. z. o., přehlíží, že tento zákonný předpis otázkou úhrady nákladů na veř. statek vůbec se nezabývá, takže nelze z něho dovozovati nepřípustnost úmluv, jež úhrady nákladů se týkají, a to tím méně, když jiné normy zákonné, jako na př. ony, jež svrchu byly uvedeny, z důvodu zvláštního prospěchu z veř. komunikace nebo z důvodu mimořádné míry jejího užívání zvláštní povinnost příspěvkovou přímo ukládají, a přípustnost úmluv stejnorodou povinnost příspěvkovou zakládajících zřejmě tedy nechtějí vylučovati.

Zbývá tudíž jen ještě poslední výtka stížnosti, že v daném případě nedošlo k dohodě mezi st-lem a obcí žal. úřadem předpokládané. Než ze správních spisů je zřejmo a nebylo ani stížností popřeno, že obecní zastupitelstvo v-ské dne 30. června 1922 platně se usnesello, aby nabídka st-lova z 31. května 1922 byla přijata. Stížnost ovšem uvádí, že o tomto usnesení nebyl st-l individuelně vyrozuměn. Stížnost však nepopírá, že sezení ob. zastupitelstva, konané dne 30. června 1922, bylo veřejné a netvrdí, že usnesení ve věci sporného příspěvku nebylo předsedajícím řádně vyhlášeno (srov. nál. Boh. A. 1664/22).

Leč i kdyby tímto způsobem individuelní vyrozumění st-le o přijetí jeho nabídky nebylo nahraženo, sluší uvážiti, že podle obecného nazírání právního — jež došlo positivního výrazu i v § 863 o. z. o. — mohou kompaciscenti projeviti svoji smluvní vůli nejen výslovně, nýbrž i konkludentními činy. Takové konkludentní jednání obce nabídku st-lovu přijímající dlužno spatřovati již v tom — jak žal. úřad správně za to má, že obec V. dohodnuté odškodné st-li právě podle nabídky jím učiněné předpisovala a od něho bez námitek přijímala — což stížnost nepopírá. Dala tedy obec i vůči st-li způsobem, o jehož významu nelze rozumně pochybovati, na jevo, že nabídku st-lovu přijímá. Ale pak byla uzavřena dohoda, která podle toho, co svrchu bylo vyloženo, je právně účinná a tedy i pro st-le jakožto kompaciscenta závazná. Opomenul-li st-l své závazky dohodou touto založené plniti, nelze nalézti žádné nezákonnosti v tom, že žal. úřad zachoval v platnosti příkaz, jímž st-li placení smluvených příspěvků bylo uloženo.

Č. 7740.

Cesty. — Vyvlastnění: I. Nutnost vyvlastnění soukromých pozemků pro stavbu silnice musí k námitce vyvlastněného zkoumati úřad vyvlastňující, třebas trasa silnice byla již příslušným úřadem silničním určena. — II. Ani úplné znemožnění dalšího hospodaření na ostatních — nevyvlastněných — pozemcích expropriáta nemůže vyvlastnění odvrátiti.

(Nález ze dne 11. února 1919 č. 15.415/27.)

Prejudikatura: Boh. A. 4146/24.

Věc: Perpetua P. v O. proti ministerstvu veřejných prací o vyvlastnění pozemků k účelům zřízení silnice.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná. Útraty se nepřisuzují.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítlo žal. ministerstvo odvolání st-lčino z výměru zsp-é v Brně z 9. srpna 1926, kterýmž bylo ve smyslu § 10 zák. z 30. září 1877 č. 38 z. z. mor. rozhodnuto, že st-lka jest povinna za účelem zřízení okr. silnice Š.-O.-V., jejíž projekt byl před tím již mor. zv-em schválen, od svých pozemků .... postoupiti část v celkové výměře 500 m² obci O. do vlastnictví za náhradu, kterou ustanoví soud, nebude-li o výši její docíleno dohody.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané, uvážil nss toto:

Vydávaje nař. rozhodnutí, řídil se žal. úřad zřejmě právním názorem, jejž nss vyslovil v nál. Boh. A. 4146/24 v ten smysl, že nutnost vyvlastnění podle § 365 o. z. o. pro účely stavby silnice, jejíž trasa byla již příslušným silničním úřadem na jisto postavena, musí k námitce vyvlastňovaného zkoumati úřad vyvlastňující. V tomto směru není proti nař. rozhodnutí námitek a neměl proto nss důvodu, aby správnost svého tehdejšího názoru znovu přezkoumával.

V daném případě zamítl žal. úřad námitku st-lčinu, že provedení silničního projektu je možno bez vyvlastnění celé plochy pozemků od ní požadovaných, jestliže se silniční trasa poněkud posune. Zamítnutí této námitky odůvodnil žal. úřad poukazem na výsledek provedeného šetření, dle nichž navržená trasa silniční je s hlediska technického jedině možná. Proti tomuto skutkovému zjištění stížnost žádných námitek neformuluje, namítajíc toliko, že žal. úřad nehleděl k jejímu podání z července 1925, jež prý učinila u mor. zv-u a že vyvlastněním v tom rozsahu, jak bylo povoleno, se jí znemožňuje zajíždění hospodářskými vozy do stodoly.

Otázka, zdali zájem toho vyžaduje, aby st-lka požadované pozemky v celém rozsahu k účelu zřízení projektované silnice postoupila, tvořila předmět řízení před úřady vyvlastňovacími a byla v tomto řízení samostatně řešena. Jestliže žal. úřad, řeše tuto otázku, přihlédl jen k výsledkům tohoto řízení vyvlastňovacího a nehleděl k podání, jež st-lka učinila v řízení jiném, nelze důvodně tvrditi, že by procesní postup jeho byl vadným.

Stejně bezdůvodna jest i druhá námitka st-lčina. Zákon ukládá každému občanu povinnost, vzdáti se tam, kde toho veř. zájem vyžaduje, i plného práva vlastnického. Přípustnost vyvlastnění nezávisí na tom, zdali vlastník vyvlastněného objektu snad neutrpí expropriací nějakou škodu také na jiných, nevyvlastněných objektech, zejména zdali se mu snad neztíží nebo neznemožní provozování hospodářství. Nemůže tedy ani úplné znemožnění dalšího hospodaření od expropriáta vyvlastnění odvrátiti. Proto také není možno brániti se s účinkem proti vyvlastnění námitkou, že takovýmto znemožněním dalšího hospodaření utrpí expropriát škodu. Vyvlastněný je ovšem oprávněn domáhati se z tohoto důvodu vyššího odškodného. O to však v tomto sporu neběží.